

Jak jsem objevila kolo aneb Můj první výlet...

A je tu opět 8. březen. Datum, které má mladší generace spojené asi už jen se stávkou švadlen v USA, u nás starších však vyvolává mnohem zajímavější vzpomínky.

Copak Vás napadne, když v kalendáři uvidíte datum 8. březen? Bujaré oslavy MDŽ? Utěrky od ROH? Vykoupená květinářství? Nebo snad, stejně jako mě, něco úplně jiného? Pro mě totiž tohle datum má opravdu magický význam...

Bylo to někdy v půlce února 1998, kdy jsem potkala kamaráda Brtsche. A že dávají dohromady cyklistickou partu, a že teď v sobotu byli v Čimičáku, a že za 14 dní jedou zase někam, a že ať jedu s nimi. V té době jsem byla hrdou majitelkou červeného kola Olpran Favorit, jezdit jsem na něm uměla a protože slibem nezarmoutíš, kývla jsem. No jo, jenže on to myslel vážně...

A tak se v kalendáři objevilo datum 8. březen – den D. Budík mi zazvonil ráno v sedm a moje pocity byly smíšené. Můj mozek stále hledal odpovědi na neznámé otázky týkající se budoucího dění a já bojovala sama se sebou, jestli ten krok do neznáma udělat nebo se otočit a spát dál. Ale pak přišel ten osudový bod zlomu a já z těch teplých peřin vylezla.

Náš život se skládá na první pohled ze zdánlivě bezvýznamných kroků, na ten druhý jsou to však kroky, které dokáží náš život výrazně ovlivnit nebo dokonce změnit. A v mém životě byl právě tenhle rutinní krok z postele jedním z těch osudových.

Asi každý z nás jednou vyjížděl na výlet poprvé, takže vás tu nebudu obveselovat tím, jakými vrstvami jsem obalila své tělo. Dodnes si však jasně pamatuji, že dva svetry jsou opravdu moc. Do rámové taštičky jsem pak uložila balíček kapesníčků a mandarinku – co bych taky měla potřebovat víc?

Sraz jsem měla s Brtschem v Dejvicích, což je z mého domova asi 4 km. Tehdy to ale pro mě byla neuvěřitelná vzdálenost, kterou bylo nutné překonat autem. No, jen se nesmějte... O nosičích na střechu jsem nevěděla ani zbla, natož abych je vlastnila, a tak jsem se rozhodla strčit kolo do svého favoritka. Dodnes netuším, jak jsem tam to celé kolo nacpala, protože nikdy víc se mi to už nepodařilo. A to jsem z něj tehdy vůbec nic nesundavala. Ptáte se proč? No to je jednoduché – já vůbec netušila, že se něco z kola dá jen tak sundat, natož abych věděla jak...

Z Dejvic jsme pak už společně dojeli k ZOO na sraz s ostatními a dál se jelo podél Vltavy směrem do Řeže. Poprvé v životě jsem zjistila nejen to, že tady vede nějaká cesta, ale i to, že se po ní dá jet na kole. Všechno bylo nové – ZOO z druhé strany, skály podél cesty, psinec, ka-a-me-n-ni-tááá náá-pl-pla-v-ka, na které jsem velmi snadno zjistila, že bez podprsenky se na kole teda rozhodně jezdit nedá. Jo, byla to tvrdá zkušenost, ale já i moje hrud' jsme to nakonec přežily bez úhony.

A pak už tu byl přívoz v Klecánkách a otevřené občerstvení, kde jsem všechny hravě přesvědčila k ochutnávce 15° piva Červený drak. A pak už zbývalo jen projet kolem lomu, Husincem a za chvíli jsme byli v Řeži, kde nám Brtsch sliboval romantickou lávku přes Vltavu. Dodnes si pamatuji to hluboké zklamání, když nás dovedl k železnému mostu vedoucímu od „reaktoru“ k nádraží. Tohle, že je romantická lávka? Já čekala něco dřevěného, lemovaného bělostnými břízkami. Nicméně dodnes, když kolem ní projíždím, vždy si ten „romantický šok“ se slzou v oku připomenu.

Dál následoval oběd v hospodě, při kterém jsem zjistila, že vyjet na kolo jen se stovkou v peněžence je blbost, no a pak jsme jeli stejnou cestou zase zpět do Tróje a k autu do Dejvic, kde jsem s úžasem zjistila, že mám na tachometru natočeno 35 km.

Já že jsem ujela 35 kilometrů? Takovou dálku? A v naprosté pohodě? Zkrátka, prožívala jsem radost ze svých prvních ujetých 35ti kilometrů. A že jsem večer, po tom neuvěřitelně nádherném dni, usínala s úsměvem na tváři, to je asi každému naprosto jasné.

Takže až se zase letos v kalendáři objeví datum 8. březen, já si vzpomenu nejen na ty oslavy, nejen na ty utěrky, které mám ještě teď v kredenci, nejen na ty květiny, které jsem kdy dostala, ale vzpomenu si zase na jeden zdánlivě bezvýznamný výlet do Řeže, díky kterému se kolo stalo neopomenutelnou součástí mého života.

8. 3. 2008

copyright © vrstevnice©2008